

Herczog Imréné 1945-Ben

Herczog Imréné Bauer Zsuzsanna 1945-ben

1945. május huszonnegyedikén érkeztem haza a "dzsemboriból" -- csak így nevezem a deportálásomat -- egy elég komoly szemgyulladásal. A fényre annyira érzékenyen reagáltam, hogy a sötét szemüveg elé még egy zsebkendőt is tettem. Persze anyukám mindennel ellátott, amit csak el lehet képzelni. Nyitva volt már a fűszerüzlet, voltak vidéki kapcsolatai, amikor még sokan éheztek, nálunk volt kaja, úgyhogy ezzel nem volt baj. Akkor keresett meg az osztályfőnököm, doktor Erdélyi Amália, hogy fejezzem be az iskolát, érettségizzem le a többiekkel, és ekkor ismerkedtem meg a leendő férjemmel.

Az egyik barátnőm a nyolcadik kerületi szocdem körzetben dolgozott, ahol Imre volt az ifjúsági titkár. Ő hozott össze velem valamilyen rendezvényen. Én ugyan mondtam, hogy nem akarok férjhez

menni, amire ez az Éva azt válaszolta, hogy az nagyon jó, mert az Imre sem akar nőszülni. Most szakított a menyasszonyával, legfeljebb csak akar valakit, akivel egy kicsit együtt jár. Így is lett.

Készültem a vizsgákra, de a szemgyulladásom erősen akadályozott. Úgy tanultam, hogy Imre felolvasta a tételeket, és azt magamban szépen feldolgoztam. Először levizsgáztam a negyedik osztályos tananyagból, majd leérettségiztem.

Eztán mint egy szabadon röpködő kis madárka, jártam a fiúval. Anyukámnak nem tetszett, hogy ennyire fiatalon ilyen komolyan van egy fiú. Kiderült, hogy a fiú szüleinek sem nagyon tetszett, hogy Imre ennyire komolyan gondolja a dolgot. De hát lassan azért csak összejöttek a szülők is, és aztán év vége felé megkérte a kezemet. Még tizenkilenc éves sem voltam, amikor gyűrűs menyasszony lettem. A rákövetkező félévben megvolt az esküvőnk.